

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-05-09)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-05-09)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 282. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010248.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 9. Mai 1864.

For lidt siden modtog jeg Deres Brev fra 5. Mai. Det gjør mig ret ondt, at min noget længere Taushed end ellers har forurologiget Dem. Saavidt jeg erindrer, var mit næstsidste Brev skrevet d. 1. Mai; jeg haaber altsaa, at De Dagen efter, at Deres af 5. var afsendt, har modtaget et Budskab fra mig. De spørger, hvad der har afholdt mig? At det ikke er det stygge Menneske Cesarine, seer De vel af mine Breve, da jeg for det Første er fri for at tænke paa den fæle Madamme.² Ja! Hvad afholder En? Hvad sluger Ens Tid? Snart huuslige Beskjæftigelser, snart en Prøve, saa en Spilleaften, saa et Formiddags-Besøg, saa et Aftenbesøg, saa Børnenes Tyrannie, saa den skammelige Blad-Læsen om Aftenen, der gjør En træt og mismodig; men hvem kan i denne Tid lade være at granske i dette Danaidernes Kar i Haab om maaskee at kunne see lidt Bund? Det bliver dog snart utaaleligt, for ikke at sige latterligt, at læse de evige Trudslers i engelske Blade og de gjentagne Forsikringer om, at Englands Taalmodighed snart er forbi ... dette snart har nu varet temmelig længe. De vil maaskee sige, at jeg lægger formegen Vægt paa, hvad der ingen Vægt har? Men hvad har da Vægt i denne Tid, hvor Alle ligesom ere blevne enige om at maale med falsk Vægt. Naar De er hjemme, sætter De Mod i mig, naar s. 283 De er borte, har jeg Ingen uden mit eget ukyndige Hoved at holde mig til, thi alle mine andre politiske Venner seer jo Alt fra den mørke Side, og ligeover for dem bliver da jeg den Modige, men i eensomme Timer er jeg forknyt. Dog nok om Politik.

Det er jo en rar fornøielig Historie om Skrædderen Mr. Poole! Saaledes bør en Hofskrædder være. I denne Sag seirede altsaa Danmark; gid det ikke maa blive vor eneste Seier i England. De har Ret, hvilke Fester! Menneskene ere dog meget taabeligere end Dyrene; hvilken Orden, Ro og Udholdenhed gaaer der ikke igjennem hele Dyreverdenens Huusholdning, og hvorfor? Fordi de følge Instinktets istedetfor at kludre noget sammen med deres Fornuft. Vi have Talen for at skjule vore Tanker, sagde en klog Mand; man kunde vist ogsaa sige, vi have Fornuften for at misbruge den. Det er et fælt Billede — men vist et sandt —, De giver af Jøden Disraeli. Jeg har altid saa ilde kunnet lide den Mand, naar jeg læste om ham i Bladene. Der ligger for mig noget modsigende i, at Geniet mangler Friskhed, Kjækhed og kan komme ind under det Lurende. Kunde man ikke inddele Genierne i tre Klasser: Det guddommelige Genie, det Satans Genie og Ræve-Geniet? Det sidste kunde da Disraeli faae for sin egen Mund. Det guddommelige Genie vil vanskelig udelukkende kunne tilfalde nogen Statsmand, thi han vil altfor ofte komme i den Nødvendighed at tage de to Andre til Hjelp.

Paa Onsdag skal Deres Tante, Snedkeren og jeg have et Hovedmøde, hvori Reolernes Skjæbne skal afgjøres. Ved min Forkjølelse er dette i nogle Dage blevet udsat, thi Dahlerup¹ meente dog, at det var bedst, at jeg ikke udsatte mig for den skarpe Luft, vi atter i disse Dage piines med. Min Forkjølelse bringer mig den Fordeel at være fri for Theatret i denne Uge, men til stor Sorg for Theatret, thi nu da „Kammeraterne“ ere gaaede i Lyset, skulde „Bagtalelsens Skole“ sættes istedet og Prøver holdes herpaa saa snart som muligt; dog maaskee jeg ogsaa kan hjelpe dem sidst i Ugen. Frøken Hebbes anden Debut i „Figaro“ har jeg da heller ikke seet paa Grund af samme Forkjølelse. I det hele taget troer jeg, at hun bedømmes mildt. Jeg kan i Grunden meget godt lide baade hendes Stemme og hendes Person.

s. 284 I Løverdags sendte Deres Tante mig de første Asparges fra Deres Have. Var det ikke venligt og smukt af hende? Maa jeg nu ogsaa takke Dem for denne første Grøde af Deres Jordeiendom. Deres Tante er dog en ualmindelig rask Dame af hendes Alder, men, som jeg siger til hende, letsindig. Hun løber ud i Haven, som hun staaer i Stuen, hvis jeg ikke forhindrer det, og det i disse kolde Dage, vi har havt; naar jeg er tilstede, faaer hun ikke Lov hertil. Der er en norsk Natur i hende, og De veed, at det norske Blod har jeg Godhed for. Det er dog rart, at De har den venlige gamle qvikke Natur i Deres Hjem, og jeg er glad over den frimodige Tone, der er kommet mellem hende og mig. Hun holder saameget af Dem, og her mødes vi jo paa et vigtigt Punkt.

Jeg har i disse Dage faaet sendende et større Arbeide af den unge Baronesse Vedel, skrevet paa Gjorslev 1861. Det er en phantastisk poetisk Novelle i Prosa og hedder: „Livet i Palmestaden“. Jeg gjøs, da jeg saa det tykke Manuskript, men da jeg først havde taget Mod til mig og begyndte, kunde jeg ikke mere lægge det hen. Den ligner ingen anden mig bekjendt Novelle eller Roman.¹ Uagtet Sujettet er ringe, er her en Afvexling, en Friskhed, som hele Tiden underholder. Dybe psykologiske Blik i Menneskehjertet. Et ualmindeligt Indblik i Naturen og ofte Bemærkninger, som et Menneske kan gjøre ved Enden af sit Liv, men som træder mærkelig frem hos en saa ung Kvinde. Er dette dog ikke mærkeligt? Vi maa læse den sammen, naar De atter sidder ved Lampens Skin i min lille Stue. De har saa ofte bragt mig noget godt i disse Læsetimer, nu har jeg den Glæde ogsaa at kunne bringe noget. Jeg har en lille Sprogbemærkning at gjøre i et af Deres Breve. Kan man paa Dansk skrive: „D e maa skrive mig, hvorledes De har det?“ Kan man skrive Helbredet? hedder det ikke Helbreden? De studser vist over min Kjækhed? Jeg uvidende Menneske vil rette Dem! Men er jeg end uvidende i alt andet, saa veed jeg dog, at jeg i London har en Ven og De i Kjøbenhavn en Veninde, som er Dem inderlig hengiven.